

— Врѣви да идемъ горѣ на врѣх-атъ. По-
вѣйкай Туллà, и ѣж попытай не ꙗ ли дошолъ
още царь-атъ?

Неда ся затече да грѣси Туллà, а Райна
нажалено глѣдаше прѣзъ прозорець, отъ дето
ся виждахъ задъ дравина-та голы камъны възъ
монастырь-атъ и лози.

Хубость-та на младъ Райнъ вече ся бѣше
прочула въ хора-та. Доброснажна, добра и бла-
городна ꙗ наша-та царкыня, казъваше сѣкы,
кой-то ѣж бѣше видѣль, хубавъ и чюдень ꙗ об-
раз-атъ и', мсны очи, черны зѣници, тѣнкы
вѣжды, длъголика, бѣла-чрвена, нѣма като
неѣж вторъ на свѣт-атъ.

— Види ся да сѣ дошли лоши вѣсти, изгъ-
гна Туллà, като влѣзе при Райнъ.

— Какъвы вѣсти Туллò? кажи ми! о Боже
упази ны отъ скрѣбь. Що ꙗ Туллò? защо млъ-
чишь?

— Не знаѣж, не знаѣж и азъ сама що ꙗ, от-
говори дрѣта-та баба. Та пакъ какъво зло може
да бѣде? Богъ ꙗ врѣзъ насъ, той ны пази.

— Охъ, що ли ми примира душица-та? иди
да ся качимъ горѣ на кулж-тѣ.

И Райна улови бабж-тѣ за рѣкж, и ѣж по-